

Romantični general

Ko je krogla albanskih vstajev zadela generala Leona de Gjilardija, se je pretrgala nit zares pustolovskega življenja. General je bil jugoslovanske in laške krvi, znal je govoriti po italijansko in srbsko in se je nagnil zdaj na laško zdaj na srbsko stran, kakor mu je pač bolje kazalo glede na Albanijo. —

Ko je imel 30 let, je leta 1912 prvičkrat prestopil kot avstrijski častnik tla te čudovite, krvi in maščevanja in zveržene politike polne dežele. V Albaniji pa je bil Gjilardi ko riba v vodi: zavedal se je, da je to ona dežela, ki je o njej že davno sanjal; da se bo tu moči izživeti po mili volji divje romantike in da bo pustolovščina, ki so ga zmeraj mikale, oberoč odveč.

Leon de Gjilardi je najprej pripravljaval pot prostulemu nemškemu knezu Wiedu, le da je Gjilardi delj časa obstal na laško, nato pa na jugoslovansko stran, ki je bil v svoji bujni domišljiji ves zavzel zanj. Nato je dobil predsedniško mesto Albanije Ahmed Zogu, njegov bivši protivnik, a Leon de Gjilardi je postal nadzornik skupne albanske armade.

Ko se je svetovna vojna končala, se je Gjilardi najprej nagnil na laško, nato pa na jugoslovansko stran, ki je bil v svoji bujni domišljiji ves zavzel zanj. Nato je dobil predsedniško mesto Albanije Ahmed Zogu, njegov bivši protivnik, a Leon de Gjilardi je postal nadzornik skupne albanske armade.

Novi predsednik Ahmed Zogu je živel le v svoji albanski domačiji, živahni Gjilardi pa se je vsak dan sestajal z »evropskimi« krogi in je, seveda, tudi kaj političnega ukrenil. Življenje v Tirani, orientalski vasi s 30.000 prebivalci, je kajpak neskončno dolgočasen kraj za diplomate in njih gospe, ki so prišli tjakaj iz glavnih evropskih

mest. Tedaj so si povsod zaželeli in žislali Leona de Gjilardija, ki je znal tako prikupno, zabavno, živahno pripovedovati in celo citirati sonete Danteja ali dela francoskih, nemških književnikov! Nihče ni znal tako kot on govoriti o junaštvih in se ponášati s tem, da je osemnajstkrat »potolkel« Italijane, devetkrat pa Srbe in da je dal obglaviti, bičati, obesiti 2000 sovražnikov! Vendar se Gjilardi ni bahal le sam s seboj, marveč je znal tudi tako proslavljati Ahmeda Zoguja, da sta bila v njegovih besedah Mussolini in Kemal ko nič spričo njega. Kadar so prišli v deželo inozemski inženjerji, jim je opisoval Albanijo s takimi ognjevitimi podatki in na dolgo in široko je razkladal, koliko neodkritih zakladov je skritih v samotnih albanskih gorah. Seveda so pravili, da se Gjilardi laže, vendar so ljubili njegovo družbo. Kadar ga je omamila rujna laška vinska kapljica, je s krasnim glasom prepeval pesmi, ki si jih je sam sproti izmišljal. Njegovo daljno, divje hrepenenje se je razlajalo v teh pesmih.

Ko se je zibala albanska politika med vplivom lire in dinarja, se je Gjilardi nagibal k dinarju. A njegov trud je kaj malo zalegal in ko so Italijani kolikor toliko dobili vplivno moč v Albaniji, je sprevidel konec svoje poti in se je hotel izmekniti iz Albanije. Pa so ga na meji prišli in razsodili, da je bil obojen na smrt, češ, da je kraljev izdajalec.

Vsi krogi so se zavzeli za Gjilardija in Ahmed Zogu ga je pomilostil in mu vse odpustil. Za zdaj je bil Gjilardi rešen sramotne smrti.

Gjilardi se je spet posvetil vojaškim brigam Albanije. Napredoval je za generala in bil adjutant in najvplivnejši svetovalec kralja. V zadnjem času je postal molčeč, nič več ni zabaval družbe, bolj in bolj skrivnostno se je vedel... Ali pa je mogel umreti bolj častno ko tako, da je prestregel puškino kroglo, ki je bila namenjena njegovemu kralju?

Žive človeške plamenice

Mnenje o Abesiniji se je na mah obrnilo: prej so se nam Abesinci smilili in vse časopise (razen laškega) je pisalo o njih sočutno in prijazno in kakor da so brihtni, kulturni, vsaj — civilizirani ljudje — kristjani. Zdaj — čez noč — smo začeli to, toliko opisovano deželo gledati z drugimi očmi in: Abesinci so vse kaj drugega ko sočutja in usmiljenja vredni! (Kaj je neki res?) Oglasaajo se pisci, ki so bili v Abesiniji in ki dajejo taka poročila, da se človeku lasje ježijo. Tak članek je v teh dneh izšel v nekem listu in pove: »Abesinija je nesrečna dežela, ki jo vlada neka klika, ki se okorišča z najslabšimi lastnostmi Abesincev. Saj ni, da bi rekli, da so vsi ljudje ondi hudobni, leni in zahrbiti — čeprav jih je po izkušnjah — mnogo. Tudi v Abesiniji je nekaj delavnih in pridnih plemen. Ti se pa ne morejo prav nič upirati in se voljno vdajajo slehernemu opraviilu. A majšina, ki je s spletkami prišla na vrh, prav dobro živi. Ta manjšina zatira pridne delavce (ko povsod!), jih pokvarja in jim odjema neznatne dohodke. Kaj sledi iz tega? Nekega dne zavrnejo vsi ti svoje orodje in se začno kot roparji potepati. Na take ljudi se opira neguševa vlada. Iz takih ljudi je sestavljena cesarjeva garda.

Abesinija je na papirju razdeljena na dežele, ki jih vladajo »rasi«; resnično pa je neguš neomejeni in absolutni vladar. Male province morajo dajati hude davke in tudi — človeško blago. Ko je žetev, so po Abesiniji žaloigre brez primere. Z bičem naganjajo tlačane na delo. Kar pustijo kobilice, ki vsako leto uničijo skoraj vse, to vzamejo še rasi in neguš, ki vzamejo že vnaprej 30 odstotkov pridelkov. Nato pridejo vražasti avečniki po boro. Slednjič se prikaže še poglavar okraja (okrajni načelnik) in nazadnje še policijski poveljnik. Ko so slednjič vsi ti ljudje nasičeni, ko so pustili abesinskemu kmetu samo razrito, pomendrano strnišče, pa pride še negušovo vojaštvo, ki koraka na kak bojni pohod v kako sovražno deželo — in vojak odnesejo še poslednje ostanke. Takšna je resnica o Abesiniji.

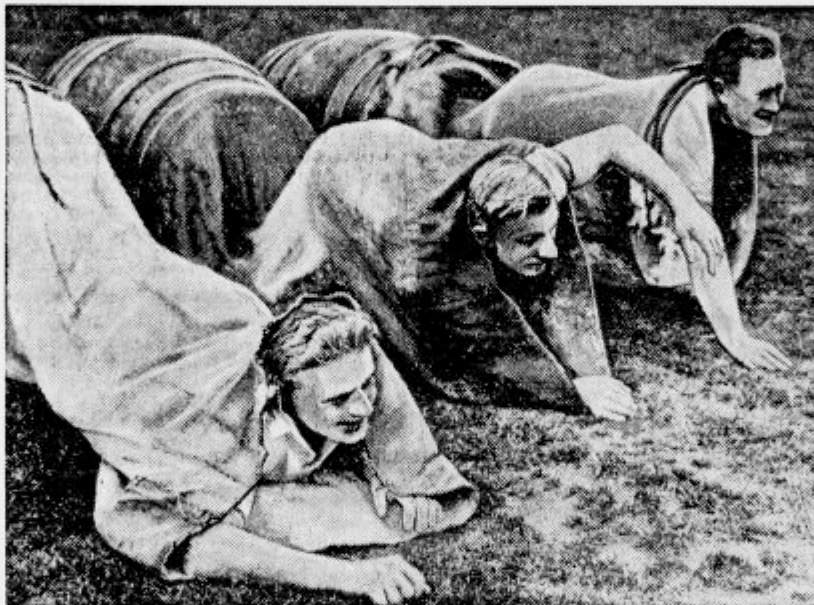
Griaule, znani etnolog je pisal o tem, kako včasih v Abesiniji kar tako obsodijo koga na smrt. Saj ni, da bi pravili, kako je strašno trpinčenje ljudi, ki jih tudi žive seigajo. Zdi se ti ko privid iz pekla. Najbolj strašno je pa to, kako pleše blazno ljudstvo okrog žive človeške plamenice.

Glede na sužnost je tako, da prav cvete v Abesiniji. Neskončno žalostna so poročila o tem poglavju iz dežele, ki životari še kar v srednjem veku in ki je brez vsakršne kulture in sočutja s človekom. Ali je torej res, da bi Italija Abesinijo — osvobodila?

»Strogo dijeto, ljubi moj, pa veliko železale!
»Oh, gospod doktor, ko pa nimam riti enega zoba več!

Z Osojskega jezera v stratosfero

Iz Innsbrucka poročajo, da se bo znani »stratosfernik« prof. Piccard z Osojskega jezera dvignil v nebo z velikanskim balonom, ki bo vseboval več ko 25.000 kubičnih metrov prostornine, torej šestkrat več kot njegov prvi balon. Do spomladi, ko se misli Piccard dvigniti, pa se bo okrog Osojskega jezera vadii v letanju in proučeval ozračje.

Tudi sport! Tekme skozi vroče in sode londonskih ognjegascov.

Tudi stolecnica

Ceprav so že leta 1800 prišla razna družinska oznanila v časopise, vendar je bila šele pred 100 leti, torej l. 1835, objavljena prva ženitna ponudba v časopisu. Oče ženitnih pombd je neki nemški vitez Hallberg-Broich, čudak, ki je dejal o sebi, da je samotar, pa je l. 1835 dal tole čudovito ženitno ponudbo v časopis »Monakovski brzi sel«: »Po koledarju imam sicer 70 let, a kakor se počutim, jih imam šele 25. Tista, ki bi jo vzel za ženo, mora imeti 15 do 20 let. Imeti mora lepe lase, lepe zobe in lepe, majhne noge. Biti mora hči pošteni, pridnih staršev in njeno ime mora biti brez madeža. Zelo lepo se mora znati oblačiti v svilo in žamet in v nobeno drugo blago in ne sme biti okrašena

Suez ob suezskem prekopu, kjer so Angleži na straži s ključem za vrata v svet.

Zgodovina kratice

Dandanes smo vajeni kratice, ki jih napravimo iz dolgih imen raznih oblasti in tvevk. Kratice so zares uporabne, vendar jih je težko slišati in človek jih ni prav nič vesel, če količnik čuti z jezikom, ko jih vidi napisane. Nápak pa je, če mislimo, da so nastale kratice šele v moderni dobi in sicer tiste vrste, ki lahko napravimo iz njih kako ime. Beseda »Kabale« (Cabal) je bila narejena iz začetnic imen ministrov tega kabineta, in sicer: Clifford, Ashley, Buckingham, Arlington in Landerdale. — Tudi ime slavnega italijanskega skladatelja, Verdi (opera Trubadur!) je, so rekli tedaj — sestavljena iz imena: Vittorio Emanuele Re d'Italia. — Sovražniki velikega Korzičana, Napoleona, so rekli, da je v začetnicah imen vseh bratov Bonapartove družine tudi že zapisana usoda Napoleona. In sicer so bili bratje: Napoleon, Jožef, Hijeronim, Joahim in Ludovik; njih začetnice dajo besedo: Nihil, to se pravi: nič. Torej: oblast Napoleona bo razpadla v — nič To se je tudi resnično zgodilo...

»Kaj ničesar, ničesar mi nisi kupil za rojstni dan?»

»Nikar se ne jokaj! Saj veš, da v praznikih trgovine niso odprte!»

»Pa kakšen praznik je danes — saj vendar ni praznik!»

»Tvoj rojstni dan je zame praznik!»

Klub rdečih orhidej

Življenje kitajskih piratov

Kitajski roparji imajo več klubov. Klub Rdeče orhideje ima moderne pisarne, svoje tajnike, tipkarice, telefone in salone. Kitajske tajne družbe, ki jih je na Kitajskem na stotine, so dobro organizirane, vendar končajo vse prej ali slej tako, kakor zaslužijo. Klub »Rdeče modrih«, ki ga je ustanovil Sunjatsen, oče nove Kitajske, ima 40.000 članov in ima skoraj ves pridelek opija v rokah. Klub »Modrih kopriv«, ki je bolj znan z imenom človeških roparjev, je bolj znan in najbolj grozen. Če se posreči kak rop, tedaj nagovorijo člani »Modrih kopriv« ujetnika nekako takole: »Pišite svojemu vzvišenemu očetu, svojim bogatim sorodnikom, svojim mogočnim gospodarjem, da hočemo imeti dva — tri — štiri tisoč dolarjev. Če do določenega dne ne bomo prejeli dolarjev, bomo na žalost prisiljeni, da vaš plemeniti osebi odrežemo različne dele telesa, dokler ne bo vaša duša rešena zemskih spon in se bo preselila v grob.« A ti sirovi ljudje ne govorijo tako za šalo! Če ne dobijo zahtevane odkupnine, zares odrežejo žrtvi kak prst in ga pošljejo staršem v spodbudo. Če to ne zaleže, sledijo ušesa, spet en prst in še kaj drugega. Slednjič se starši podvzajo in pošljejo dolarje. A preden dospje denar, je jetnik tudi že mrtev.

Drugi klubi ne marajo teh človeških roparjev. Klub Rdeče orhideje, na primer, ne ropa ljudi, ne izsiljuje odkupnin, ampak se zanima za ladijske tovore in za denar potnikov. Klub ima 25.000 članov, raznih vohunov po bankah in telefonskih uradih, po pristaniščih in paroplovnih družbah in še 3000 džunk (čolnov). Njih »delovanje« se razteza po vsem južnokitajskem obrežju in je razdeljeno na več pokrajin, ki jih vodijo zanesljivi člani. Ti najamejo ljudi, ki zvedo za kak bogat plen. Člani prejemaajo stalno plačo, ki ni baš velika, vendar večja ko ona vojakov; mimo tega prejemaajo še posebne premije. A tisti, ki imajo džunk, morajo družbi plačevati letno najemnino, zato so pa zavarovani napram vsemu, kar bi jih moglo doleteti.

Člani kluba imajo posebne zaprisege. Takole zaprisežejo zvestobo: »Če bi izdal klub Rdeče orhideje, naj se mi glava spremeni v zmaja; če bi prodal njegovo tajnost, naj divje svinje raztrgajo moje telo in naj psi raznesejo moje kosti in kosti mojih prednikov na vse strani sveta.« Kitajec je trdno pripravljen o resničnosti svoje prispege. Čeprav je ropar, slepar, morsk razbojnik, vendar bi raje prestopal najhujše trpinčenje, si dal odrezati ude in prestopati smrt, kakor da bi prelomil prispege, ki jo je izrekel na grob svojih prednikov. (Tako natančni mi nismo s prisegami.)

Največji ptiči — noji — ko pokukajo v svet.

»Počemu si hočete spremeniti ime, gospod Požar?»
»Zato, ker — če telefoniram: tukaj Požar! — mi koj pošljejo ognjegasce v hišo!»

»Mama, ali osel vé, da je osel?»
»Mislim, da ne.«
»Ali je neumen!»

Prvi strelec iz trga: »Kaj naj še ustretim?«

Osta x Addis Abebi s koledvora v evropski del mesta.

